

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

IETS OVER DE WAARHEID

Door het af- en goedkeurend reageren van medemensen weten de meesten wel ongeveer wat er van hen verwacht wordt. Heel veel mensen doen hun uiterste best om aan die verwachtingen te voldoen en zodra ze ook maar, van wie dan ook, enige afkeuring denken te voelen, passen ze hun gedrag aan. Zulke mensen zijn graag 'klapvee'.

In ieder leven komt minstens één periode van twijfel voor. "Is dit nu alles?" vraagt men zich af, "Moet ik op deze manier verder gaan? Waarvoor is het goed dat ik leef?" Dan gaat men om zich heen kijken en vergelijkt zijn eigen leven met dat van anderen.

Deze perioden zijn van het grootste belang: zij schenken de mens de gelegenheid om de Waarheid, die hij in zich draagt, te ontdekken. Ze zijn ook heel zwaar, vooral voor degenen die gewend zijn te reageren op wat hun overkomt, zonder er ook dieper over na te denken. Zij raken in paniek, want het leven zelf dwingt hen tot denken - en denken is zonder oefening bijna niet op te brengen. Daarom worden die perioden tot de crises in het menselijk bestaan gerekend.

Een crisis is een toestand van gevaar: wie niet heel zorgvuldig daarmee omgaat, loopt de kans in een toestand van apathie te geraken. Hij wordt somber, ziet nergens het nut meer van in, kan nergens meer blij om zijn en wanneer hij niet geholpen wordt, houdt hij op met leven. Sommigen plegen dan inderdaad zelfmoord, maar de meesten 'leggen zich erbij neer' en 'maken er het beste van'. Dan wordt voor hen amusement het belangrijkste onderdeel van het bestaan en komen ze uitsluitend in actie wanneer ze daarin gedwarsboemd worden.

Zij oordelen voornamelijk negatief. Zelfs wanneer zij vriendelijk benaderd worden, kunnen zij meestal niet zonder meer ook vriendelijk zijn: hun cynisme heeft hen wantrouwig gemaakt en doordat ze weigeren werkelijk te denken, reageren ze uitsluitend op het gebied van hun ziel - dat wil zeggen: als een dier, primair reagerend op wat hen overkomt.

De behoefte van de mens aan afleiding is recht evenredig aan de grootte van zijn problemen.

Wie beseft dat de mens voornamelijk afleiding zoekt omdat hij niet meer wil nadenken over het bestaan, beseft wellicht ook dat de immense behoefte aan 'vrijetijdsbesteding' niet alleen maar veroorzaakt wordt door de grote hoeveelheid tijd waarin men niet voor het dagelijks brood hoeft te werken. Iedere individu wordt op zoveel manieren geconfronteerd met problemen die om een oplossing schreeuwen, dat hij steeds intensievere afleiding nodig heeft om daarover niet te kunnen nadenken. Er ontstaan nieuwe verslavingen: aan werk, aan seks, aan vakantie, aan lezen, aan spelen, aan sport... Iedereen die nu even eerlijk durft te zijn, kan deze lijst aanvullen.

Over denken

Wie niet geoefend is in het denken, zoekt hulp wanneer hij het moeilijk heeft. Die hulp hoeft niet per se van medemensen te komen: iedere vorm van afleiding is 'hulp'. De meeste verslavingen ontstaan dan ook niet uit vluchtgedrag, maar uit de behoefte aan afleiding. Daardoor is het onmogelijk een verslaving blijvend de baas te worden, wanneer men niet tegelijkertijd zich oefent in werkelijk denken.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Wat is denken?

Wanneer de mens denkt, is hij totaal actief. Dat wil zeggen dat hij met lichaam, ziel en geest tegelijk aan het werk is.

Het lichaam is daarbij uitsluitend actief in het brein: iedere andere beweging, tenzij die volkomen automatisch is (zoals lopen, fietsen, huishoudelijk werk of werk aan de lopende band), stopt het denken. Dat wil niet zeggen dat de hersens dan niet meer werken, maar dat het werk de aandacht van het brein gevangen houdt - en het brein kan slechts op één manier tegelijk goed werken. Nu kunnen de meeste mensen wel hun aandacht over meer dan een zaak verdelen, maar dat is van tweeën een: òf er wordt niet werkelijk bij gedacht, òf men raakt overspannen.

De geest van de mens is bij het denken actief met zijn inzicht. Werkelijk denken vergroot en intensiveert altijd het inzicht van de mens. Wie aan het eind van zijn leven geen inzicht verworven heeft, heeft dus nog nooit werkelijk gedacht.

De ziel combineert de werkzaamheden van het brein en de geest. Hij bewerkt de wederzijdse impulsen, zodat het inzicht door het brein onder woorden gebracht kan worden en zodat de woorden nieuwe impulsen voor de geest vormen. Daarbij vormt hij gevoelens van grote vreugde: wie werkelijk denkt, heeft een verrukkelijke ervaring.

Denken is het logisch ordenen van gegevens. Het is het vinden van oorzaken en het vooruitzien van gevolgen.

Denken is niet gebonden aan een positief of negatief levensdoel. Het denken op zich staat buiten positiviteit of negativiteit: inzicht is sereen. Wat wel aan het levensdoel van de mens gebonden is, is de manier waarop men met zijn inzichten te werk gaat.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De grootte van de geest van de mens

Wanneer een kuiken in het ei volgroeid is, wordt zijn begrenzing te nauw en doorbreekt hij die. Met veel moeite ontworstelt hij zich aan zijn gevangenis en uitgeput komt hij het werkelijke leven binnen.

Wanneer een rups zich inspint in zijn cocon, wacht hij tot zijn verandering voltooid is. Dan wordt zijn gevangenis hem te nauw en hij ontworstelt zich eraan. Wanneer hij die moeite te boven is gekomen, is hij in staat zijn ware leven te beginnen.

Wanneer een reptiel groeit, wordt zijn huid te klein. Hij houdt dan niet op met eten, maar met veel moeite ontdoet hij zich van zijn oude huid en begint een nieuw leven in zijn nieuwe.

Wanneer een mens ontdekt dat hij niet meer voldoet in het bestaan dat hij leidt, zou hij zich eraan kunnen ontworstelen. Met veel moeite zou hij zich nieuwe inzichten kunnen verwerven en wanneer de verandering voltooid is, zou hij in staat zijn, zijn nieuwe leven te leiden.

De mens zoekt zijn gemak.

Doordat hij vanaf zijn geboorte aangemoedigd is zich naar de wens van de machtigen te gedragen en doordat hij de ervaring heeft dat ander gedrag hem in moeilijkheden brengt, raakt hij steeds meer getraind in het ontlopen van situaties waarin hij bekritiseerd kan worden.

Nu zijn er twee mogelijkheden om kritiek te voorkomen: gewenst gedrag vertonen en de macht grijpen. In iedere situatie in zijn leven waarin hij een probleem verwacht, kiest de mens uit een van beide mogelijkheden, of hij combineert ze. Hij doet dat niet bewust en ook niet intuïtief, maar automatisch: hij is zo geprogrammeerd.

Wanneer de mens vrij is van kritiek, vindt hij zijn leven goed.

Dat deel van de mens waarmee hij 'ik' ervaart, is zijn geest. Hoe meer hij opgaat in zijn omgeving, hoe meer hij zich inspant kritiek te vermijden, hoe meer hij zich verslaaft, zoveel te meer lijkt zijn geest op een slang die niet meer eet om niet te hoeven vervellen, of op een rups die weigert een cocon te spinnen omdat hij opziet tegen de metamorfose, of op een kuiken dat in zijn ei blijft om geen inspanningen te hoeven leveren.

Ieder individu dat geestelijke inspanningen mijdt, leeft minder dan een dier.

De luiheid van de mens

Hoe vlijtig iemand ook met zijn handen of met zijn intelligentie bezig is zijn tijd door te komen, wanneer hij de gegevens die hij kent met betrekking tot oorzaak en gevolg niet in zijn dagelijks leven toepast, is hij mentaal lui. Hij weigert zich te verdiepen in zichzelf en in zijn relatie tot zijn medemensen; hij gaat stug door op de eenmaal ingeslagen weg zonder af en toe eens rustig om zich heen te kijken en zich af te vragen: 'is dit nu alles wat ik kan? Voor wie besta ik eigenlijk? Waar doe ik dit allemaal voor?'

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De mentale luiheid leidt tot concessies in de politiek, tot opstand bij het in gevaar komen van de portemonnee, tot martelingen, terreur, oorlog - en tot het negeren van het innerlijk belang van de eigen gezinsleden. Iedereen die zich afvraagt waarom de dingen gaan zoals ze gaan en zich daarna niet afvraagt op welke manier hij zèlf daarvoor verantwoordelijk is, is mentaal lui.

Mentale luiheid is de meest voorkomende ziekte op deze wereld: iedere wantoestand is veroorzaakt door mentale luiheid - zowel bij de veroorzakers als bij de slachtoffers.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

HET EGO

De mens voelt zich eenzaam. Hij heeft de indruk dat hij niet begrepen wordt en hij voelt de behoefte iemand te ontmoeten die hem begrijpt - zonder dat hij zich daartoe hoeft in te spannen.

Door het onbegrepen-zijn ervaart hij zich kwetsbaar en tracht zijn wezen te beschermen door het enigszins te verbergen: hij laat niet zomaar het achterste van zijn tong zien. Toch heeft hij ook de behoefte om zijn waarde kenbaar te maken, zodat het duidelijk zal zijn dat hij niet zomaar iemand is.

Deze drie gegevens: innerlijke eenzaamheid, kwetsbaarheid en geldingsdrang vormen het 'ego' van de mens.

In iedere leergang die tot inzicht leidt, streeft de leraar ernaar zijn leerlingen ertoe te brengen het ego los te laten. Wie zijn ego losgelaten heeft ervaart eenzaamheid niet meer als probleem, is daardoor niet meer kwetsbaar en heeft geen enkele behoefte meer om zich nog te laten gelden: hij is los gekomen van zijn belemmeringen.

Hoe is het ego ontstaan?

Toen de Schepping nog niet voltooid was met de creatie 'mens', bestond al wel het Plan. Het Plan houdt in dat alle mogelijkheden omgezet worden in positieve energie, zodat er geen negatieve mogelijkheden meer zullen overblijven. Positieve energie kan zelfstandig functioneren; negatieve energie is afhankelijk.

Wie beseft dat alles wat bestaat een vorm van energie is, kan ook beseffen dat al die vormen waarin de energie manifest is, in wezen slechts tijdelijk zijn. Zodra een vorm ophoudt te bestaan - of dat nu door vernietiging, slijtage of ouderdom is - vloeit de nu weer ongevormde energie weer terug in het geheel.

Het geheel is als een oceaan.

Een oceaan functioneert als eenheid, hoewel hij samengesteld is uit talloze waterelementen - nog afgezien van alles wat niet water is en zich er toch in bevindt. Al het water vormt de oceaan; de oceaan is al het water. Al de energie vormt het geheel; het geheel is al de energie.

Al de mogelijkheden vormen het geheel; het geheel is al de mogelijkheden.

Een druppel water uit de oceaan is zich niet bewust van het feit dat hij een druppel water is uit de oceaan; hij maakt deel uit van het geheel en beleeft hetzelfde als het geheel - hij is het geheel.

Een druppel water uit de oceaan kan pas van zichzelf bewust worden wanneer hij van de oceaan geïsoleerd wordt: dan kan hij aan zichzelf denken als individu; dan kan hij vergeten dat hij deel uitmaakt van het geheel.

Het ego van de mens is ontstaan doordat de mens zijn vorm kreeg als mens, zodat hij geïsoleerd werd van het geheel, dat geen eigen vorm heeft. Doordat hij in wezen deel uitmaakt van het geheel, maar door zijn vorm daarvan onderscheiden is, ontstaat in iedere mens het gevoel ontheemd te zijn. Wie dan ook nog vergeet waar zijn afkomst en zijn doel liggen, ontwikkelt onbegrip. Onbegrip is een negatieve vorm van energie, die afhankelijk maakt.

Het ego van de mens doet hem streven. Streven naar macht: jij moet mij begrijpen, jij moet mij liefhebben, jij moet mijn behoeften bevredigen. Het ego van de mens is ontstaan uit angst en voedt zich met angst. Er is maar één angst: de angst om tekort te komen.

De mens is het meest eenvoudige schepsel op aarde. Geen enkel ander schepsel is in staat zich zo snel en gemakkelijk aan te passen aan veranderende omstan-

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

digheden. Wanneer zijn omgeving hem niet bevalt, verhuist hij. Wanneer zijn buurman hem niet bevalt, doodt hij hem. Wanneer zijn levenspartner hem niet bevalt, scheidt hij.

Voortdurend houdt hij zich bezig met het aanpassen van de omstandigheden aan zijn wensen. En als hij de omstandigheden niet kan veranderen, verandert hij zichzelf.

Het ego doet de mens niet alleen egoïstisch en egocentrisch zijn, maar ook altruïstisch en opofferend. Het doet de mens zoeken naar erkenning en beloning, het maakt de mens afhankelijk van een oordeel. In feite zorgt het ego van de mens ervoor dat hij zich aanpast, ook wanneer zijn verstand hem zegt dit niet te doen.

Culturen zijn ego-istisch

Culturen ontstaan wanneer groepen mensen zich gaan organiseren. Groepen mensen gaan zich organiseren wanneer ze bang zijn om zelfstandig beslissingen te moeten nemen...

Godsdiensten zijn ego-istisch

Godsdienst is een vorm van cultuur, gebaseerd op terreur:

GODSDIENST, RELIGIE EN MYSTIEK

Godsdienst

Iedere godsdienst is gebaseerd op het vermoeden dat er meer is op deze aarde dan wij met onze zintuigen kunnen waarnemen. Dat meerdere wordt dan verondersteld verantwoordelijk te zijn voor alles wat niet door menselijk ingrijpen veranderd kan worden: het ontstaan van leven, van de hemel en de aarde, van seizoenen, van de weersverschijnselen en van toevalligheden.

Door over deze dingen na te denken en er een verklaring voor te zoeken, kwam men op de gedachte dat er immens intelligente krachten moesten bestaan, die de schepping als speelgoed gebruikten. Het lijkt vreemd dat mensen die gaan nadenken over het hoe en het waarom van het bestaan, nu juist op spelende krachten komen, maar het wordt begrijpelijk wanneer je bedenkt dat men slechts zichzelf en zijn directe omgeving als voorbeeld had - en in de begintijd van het menselijk ras was alles wat niet direct met voedsel te maken had, spel. Het beviel de mens niet om passief deel te nemen aan een spel. Men begon voorzichtig te experimenteren om uit te vinden hoe de regels van het spel zouden kunnen zijn en of die beïnvloed zouden kunnen worden.

Door deze levenshouding: zoekend, denkend en in vrijheid ervarend levend, kwam de mens tot een religieus bestaan. Hij ervoer zichzelf als deel van het geheel, een medespeler in het spel van het leven. Niet alle elementen van het spel waren duidelijk en niet alles kon (nog) begrepen worden, maar het was een boeiend spel en iedere ontdekking erin leverde vreugde op.

Deze periode duurde slechts kort. Zodra de mensen binnen hun stamverband vaste regels begonnen vast te stellen en sancties bedachten om overtreders te straffen, kon men het leven niet meer zien als spel. Men kon ook niet anders dan zijn eigen gedachten en ervaringen projecteren op de onbeken-

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

de krachten-die-de-mens-besturen. Zo werd het steeds belangrijker om die krachten te doorgronden en hun wetten ten opzichte van de mens te ontdekken. Alleen dan zouden overtredingen voorkomen kunnen worden. Van een spel werd het ernst: nu was het niet meer de mens die in vreugde zijn wereld ontdekte, maar 'het geheel' dat zich streng tegenover de gehele mensheid opstelde met vele regels waaraan voldaan moest worden.

Het werd van het grootste belang om alles te leren kennen: waardoor worden de natuurverschijnselen veroorzaakt, waar komen de hemellichamen vandaan, waardoor worden ziekten veroorzaakt, wat is slecht? Men vroeg zich niet af wat 'goed' was; men zocht slechts te voorkomen dat nadelige gevolgen veroorzaakt zouden worden en de enige manier om daar achter te komen was: experimenteren. Zo ontdekte men vele manieren om de mens kwaad te doen... en men ontdekte ook de macht die het dreigen met kwaad met zich meebracht.

De ontdekking van macht werd onmiddellijk geprojecteerd op de hemellichamen en de natuurverschijnselen. De krachten werden tot machten en net zoals de dreiging van de sterkere medemens met vleierij afgekocht kon worden, zo trachtte men de nog steeds onbegrepen machten gunstig te stemmen om zo rampen te voorkomen.

Angst werd de basishouding van het bestaan.

Uit de angst om door het overtreden van onbekende wetten de wraak van de macht over zich uit te roepen, begon men zich te specialiseren in het herkennen van die wraak. Ook trachtte men in het aspect van de wraak het aspect van de macht te herkennen dat beledigd was: de macht kreeg het gezicht van goden die, net als de mensen, verschillende karakters hadden en dus op verschillende manieren tevreden gehouden konden worden.

Nu ontstond de godsdienst. De vormen die men bedacht had om de goden gunstig te stemmen werden voor de mens de belangrijkste redenen van bestaan en zijn dat altijd gebleven. Iedere vorm van godsdienst wordt gekenmerkt door de voorgeschreven rituelen; iedere vorm van godsdienst is ontstaan uit angst.

Religie

In iedere periode in de historie van de menselijke ontwikkeling is de behoefte ontstaan aan het relativiseren van de godsdienstwetten. Degenen die aan die behoefte vorm geven door daarover na te denken, begeven zich op glad ijs, want hoewel de strenge voorschriften door vrijwel iedereen niet dan zuchtend nagekomen worden, zorgt de angst voor de wraak van het onbegrepen er toch voor dat ze min of meer gehandhaafd blijven. Publicaties van 'andersdenkenden' zijn dan ook in alle perioden aanleiding geweest tot bestrijding ervan.

Er zijn altijd mensen geweest die zich bewust werden van hun individuele mogelijkheden tot denken. Vroeg of laat zijn die ook altijd in botsing gekomen met de heersende macht, want zelfstandig denken leidt (nog steeds) noodzakelijkerwijs tot het relativiseren van de bestaande opvattingen. De meeste denkers verliezen hun zelfstandigheid later weer door, wanneer zij aangevallen worden, voor hun opvattingen te vechten: daardoor onderscheiden zij zich in niets meer van hun aanvallers. Het geweld (ook verbaal geweld is geweld) zorgt ervoor dat zij een slaaf worden van hun inzichten en niet meer in staat zijn er in vrijheid over na te denken. Ze kunnen niet meer verder ontwikkelen en wat eerst inzicht was, verwordt door de verstarring tot opvattingen.

Zodra een denker aan de slag gaat met het doel anderen van zijn gelijk te overtuigen, verliest hij zijn geestelijke vrijheid. Ook opdringen is

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

een vorm van geweld...

Wanneer iemand erin slaagt een medemens te bekeren tot zijn eigen (godsdienstige) opvattingen, doet hij niet meer dan het ene keurslijf te vervangen door het andere.

Een heel enkele keer komt het voor dat er iemand opstaat die anders reageert op zijn ontdekkingen. Iemand die dóórdenkt en voor zichzelf de gevolgen van zijn inzicht in zijn leven draagt. Wanneer zijn ideeën (en hijzelf) aangevallen worden, vecht hij niet terug, maar hij zet ze ook niet over boord. Iedereen die daarom vraagt mag zijn gedachten vernemen, maar hij wil geen strijd, in welke vorm dan ook.

Boeddha was zo iemand. Jezus was zo iemand. Nog meer hadden zo iemand kunnen zijn, wanneer ze zich niet door hun strijdlust beperkt hadden.

Wat is er nu zo bijzonder aan de inzichten van die paar mensen uit de geschiedenis? Wat was er zo bedreigend aan dat ze uit de maatschappij verwijderd moesten worden?

Het antwoord bestaat uit één woord: **religie**.

Het feit dat zij ontdekten dat de mens in al zijn aspecten totaal verbonden is met ieder bekend en onbekend aspect van het gehele universum, hield in zijn uiterste consequentie in, dat er geen verschil in waarde is tussen de ene mens en de andere, tussen de mens en al het andere.

Wie dat beseft, kan niets meer vernietigen, want hij is het immers zelf, wat hij vernietigt? Hij moet zijn vijand wel liefhebben, want hij kan zelf geen vijand zijn.

Wie dat beseft, ziet ook heel helder wat de mens veroorzaakt die zich vijandig gedraagt tegenover welk aspect van het universum dan ook: karma, reïncarnatie, onbegrip, angst, vijandschap.

Wie dat beseft, ziet in dat het zinloos is te proberen de mensheid in zijn geheel in zijn inzichten te laten delen, maar hij wil de mens toch ook niet in de steek laten. Daarom beperkt hij zich tot een fenomeen dat op dat moment aanspreekt. Boeddha sprak vooral over de oorzaak van karma en wedergeboorte; Jezus sprak vooral over liefde en over het leven na dit aardse bestaan. In deze tijd zou het vooral kunnen gaan over de mogelijkheid tot vernietiging...

De bedreiging die mensen ervaren bij het vernemen van zulke gedachten, wordt veroorzaakt door enerzijds de vermeende beschuldiging alles tot dusverre fout gedaan te hebben en anderzijds door de geweldige consequenties voor het dagelijks leven die het accepteren van deze inzichten met zich meebrengt. Vooral degenen die serieus hun godsdienst belijden en hun godsdienstige plichten vervullen, blijken grote moeite te hebben met de gedachte dat de vorm (de godsdienst) die je aan religie (het inzicht in oorzaak en gevolg) geeft, zonder enige waarde is. Dat religie een innerlijke houding is, die niet belemmerd kan worden door een al dan niet opgelegde manier van geestelijk leven, vermag niet dan met grote moeite overwogen te kunnen worden. En dat terwijl juist iedere godsdienst als basisstelling heeft dat de medemens goed behandeld moet worden...

In feite is het meest opvallende gevolg van religieus inzicht, dat je beseft dat het niets uitmaakt wat je denkt of gelooft, maar dat het alles uitmaakt wat je doet.

Het is begrijpelijk dat juist godsdienstige mensen zich aangevallen voelen, want zij hebben geleerd dat juist de zuiverheid van 'de leer' veel zwaarder weegt dan de daden die zij verrichten. Er zijn in naam van die leer talloze mensen gemarteld en gedood. Wanneer er dan iemand komt die aantoonde dat de theorie niet belangrijk is en dat een theorie nooit een moord kan billijken, om de eenvoudige reden dat er geen enkele oorzaak of doel is die een misdaad tot iets anders dan een misdaad kan maken, dan is het begrijpelijk dat het eenvoudiger is om die spreker de mond te snoeren

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

dan om verder in vrede met het universum te leven.

Mystiek

Wie zich verdiept in de theorieën van een godsdienst, begeeft zich op het terrein van de mystiek. Dat gebied zit vol voetangels en klemmen (landmijnen), doordat zeer oude verhalen en overtuigingen over de relatie van de geestelijke wereld met die van de mens gemengd zijn met de eveneens zeer oude inzichten over de werkelijkheid. Wie het geheel van die gegevens bestudeert, wordt overspoeld met de angst die tot de meeste mystieke geschriften doorgedrongen is en hij voelt een rusteloosheid, die hem ertoe noodzaakt te zoeken naar zijn eigen waarheid. Mystici zijn het dan ook zelden met elkaar eens, wanneer ze tenminste niet dezelfde leraar gehad hebben.

Een nieuwe (vorm van) godsdienst is vaak het gevolg van diepgaand onderzoek van de mystieke bronnen. De wil van de goden kan steeds weer opnieuw anders geïnterpreteerd worden: de mystiek van het katholicisme kan even goed leiden tot martelaar - zowel in de lijdende als de bedrijvende betekenis van het woord - als tot erkend heilige of zelfs tot vereerder van satan; de mystiek van het protestantisme kan even goed leiden tot opoffering van de meest noodzakelijke levensbehoeften als tot het van deur tot deur gaan om de ondergang van de wereld te verkondigen.

Iedere politicus die oorlog wil, krijgt zijn zin wanneer hij het argument gebruikt van het geloof dat verdedigd moet worden.

Iedere godsdienst heeft zijn eigen mystiek en iedere mystiek heeft geleid tot nieuwe vormen van bestaande godsdiensten.

Mystiek is de overgeleverde kennis met betrekking tot de wereld van de geest: fantasie, gemengd met inzicht en beïnvloeding uit de negatieve geestelijke wereld.

Mystiek komt voort uit het voorstellingsvermogen van de mens: zijn fantasie. Daardoor past de mystiek naadloos bij ieder individu van ieder volk op aarde en daardoor ook heeft de mysticus grote invloed op het denken van zijn aanhangers. Daardoor ook heeft een mysticus zelden invloed buiten zijn eigen omgeving, want iedere volksstam heeft zijn eigen overgeleverde fantasieën, die zich niet zo goed verdragen met die van andere volkeren. In de loop der eeuwen heeft zich in de fantasie van ieder volk een soort oerbeeld gevormd over hoe de ideale mens eruit ziet en hoe hij zich gedraagt, ook ten opzichte van de geestelijke wereld. Wanneer volkeren zich vermengen, beïnvloeden zij op den duur elkaars "oerfantasie", zodat uiteindelijk bij bestudering van de mystiek van iedere godsdienst invloeden uit andere godsdiensten terug te vinden zijn.

Toch zijn de oorspronkelijke voorstellingen gebleven. Dat is er de oorzaak van, dat het met opzet verspreiden van een godsdienst (missie e.d.) merkwaardige gevolgen heeft voor de godsdienst zelf: wanneer de nieuwe vorm aangenomen wordt, verdwijnt de reeds aanwezige mystiek niet uit het bewustzijn, maar wordt uitgebreid met de nieuwe gegevens. De vruchtbaarheidsriten worden voor het ene volk tot carnavalsoptochten, bij het andere volk tot het strooien met snoepgoed. Het brengen van offers aan de oergoden is voor sommige volkeren geworden tot het heffen van het glas waaruit gedronken wordt, bij anderen tot het uitspreken van een korte formule voordat er gegeten mag worden, terwijl die gewoonte binnen de officiële godsdiensten gewoon in de rituelen is opgenomen.

Wanneer men nadenkt over de wereld van de geest, ontkomt men niet aan de vraag hoe het mogelijk is dat er zoveel verschillende godsdiensten zijn en zoveel verschillende mystieke ervaringen. Meditaties, trances,

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

orakels, genezers, kleurrijk en kleurloos - en iedere vorm kent vele nuances en vele aanhangers. Er is slechts één gemeenschappelijke overtuiging, namelijk die van het eigen gelijk...
Zouden er net zoveel geestelijke werelden zijn als er mensen op aarde wonen?

Met alleen het noemen van de menselijke fantasie als bron van de mystieke ervaringen komt men er niet afdoende uit. Het verklaart wel de verschillende ideeën, maar niet de verschillende ervaringen. Tot op zekere hoogte is het mogelijk door concentratie bepaalde mystieke gevoelens of zelfs een toestand van trance te ontwikkelen, maar niemand is in staat om in een toestand van trance of hypnose zelfstandig te functioneren - en toch zijn er talloze voorbeelden van mensen die in hun dagelijks leven 'niks' kunnen en in trance of onder hypnose de wonderlijkste prestaties leveren. Dat handelen in die toestand komt over de hele wereld voor en in alle vormen van godsdienst - ook in het 'nuchtere' noordelijke protestantisme. Ook daar - net als in alle andere godsdiensten - zijn het uitzonderlijke gebeurtenissen, die veel aandacht krijgen.

Onder hypnose zijn mensen bestuurbaar. Een hypnotiseur kan iemand handelingen laten verrichten die hij, als hij wakker is, absoluut zou weigeren. Een hypnotiseur kan iemand zelfs handelingen opdragen 'voor als hij weer wakker is' en zo bijvoorbeeld een rookverslaving helpen beëindigen.

In trance zijn mensen ook bestuurbaar. Ze kunnen antwoord geven op vragen die 'normaal' niet te beantwoorden zijn, ze kunnen vaardigheden vertonen die hun 'normaal' vreemd zijn.

Het verschil tussen hypnose en trance is niet groot en zit alleen in de totstandkoming ervan. Dat de uiterlijke vorm verschillend is, wordt veroorzaakt door het doel en de omstandigheden; de mogelijkheden zijn precies hetzelfde.

Er zijn dus mensen die naast hun dagelijks denken en functioneren een bewustzijnslaag bezitten die - op voorwaarde dat zij op een speciale manier uit hun dagelijks bewustzijn gegaan zijn - toegankelijk is voor vreemden.

Hoe komt het dat mensen in die toestand zo anders kunnen zijn dan in hun dagelijks leven?

Het is voorstelbaar dat iemand met een sterke persoonlijkheid iets van zijn eigen kunnen en weten 'overseint' naar iemand die gehypnotiseerd of in trance gebracht is. Er bestaan mensen met zo'n sterke persoonlijkheid, dat iemand niet eens van bewustzijnstoestand hoeft te veranderen om hun ideeën over te nemen - en iemand wiens dagbewustzijn in slaap gebracht is, is wat dat betreft weerloos. De verklaring voor de persoonsverandering zou dus kunnen zijn dat mensen in die toestand 'gewoon' beïnvloed worden door iemand met buitengewone geestkracht of buitengewone vaardigheden. Het zou een bevredigende verklaring zijn, ware het niet dat die toegankelijkheid niet uitsluitend voor medemensen blijkt te gelden. Iemand die in trancetoestand schitterend piano speelt, krijgt die vaardigheid lang niet altijd uit het bewustzijn van een van de andere aanwezigen cadeau; er is zelfs niet altijd de aanwezigheid van iemand nodig om in trance te geraken en in die toestand te handelen alsof men iemand anders geworden is - het 'werkt' ook zonder publiek...

De mystieke verklaring is, dat er in de geestelijke wereld goden en lagere geesten zijn die bezit kunnen nemen van de mens en dan via diens lichaam zich kunnen manifesteren. Als het een geest is die vroeger op aarde geleefd heeft, kan hij zijn vaardigheden van destijds via het lichaam van het 'medium' weer opnieuw uitoefenen.

De godsdienstige verklaring is, dat de duivel bezit neemt van de mens

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

en zich van wonderen bedient om de mens te misleiden.

Positiviteit/negativiteit

In het bestaan ervaren wij twee stuwende krachten: positiviteit en negativiteit. Wij ervaren ook goed en slecht. Wat wij goed of slecht noemen, hangt af van de omstandigheden waarin wij hebben leren oordelen en is cultuurgebonden.

Doordat wij gewend zijn geraakt onszelf als norm voor de rest van de mensheid te zien, is het voor ons moeilijk geworden relativerend naar onze eigen daden te kijken en er de stuwende krachten achter te ontdekken. Wij zien onszelf als goed, ook al doen wij uit (godsdienstige) bescheidenheid alsof dat niet zo is. Wij stellen onszelf als norm, zodat wij alleen diegenen wier denken en doen aan het onze verwant is, ook als goed kunnen zien.

Het egocentrisch denken is er de oorzaak van dat godsdienst en mystiek in de plaats gekomen zijn van religie.

Alles is met alles verbonden. Iedere daad veroorzaakt nieuwe daden. Wie werkelijk wil weten 'hoe het zit' met de wederzijdse invloed van de geestelijke en de fysieke wereld op elkaar, moet ophouden met zijn egocentrisch denken en overgaan op het nadenken over de stuwende krachten - positiviteit en negativiteit - voordat hij inzicht kan verwerven in het Geheel.

Positiviteit is gericht op het oplossen van problemen; negativiteit is gericht op het veroorzaken daarvan.

Wij ervaren in ons leven talloze problemen. De meeste veroorzaken we zelf. Wie zich met de positiviteit verbonden heeft, benadert zijn problemen zodanig, dat de oplossing ervan geen nieuwe problemen veroorzaakt - niet bij hem zelf en niet bij anderen.

Wie zich met de negativiteit verbonden heeft, benadert zijn problemen zodanig, dat zij zo snel mogelijk opgelost worden. Wanneer de oplossing weer nieuwe problemen veroorzaakt, dan is dat een zaak voor later.

Na het fysieke leven gaat het mentale leven door. Het hangt van de aard van de stuwende krachten af waarmee men zich in het fysieke leven verbonden had, op welke manier men het mentale leven ervaart. Wie zich met de positiviteit verbonden had, ervaart Licht en Liefde: zijn problemen zijn opgelost en hij richt zich op het voorkomen van nieuwe problemen. Wie zich met de negativiteit verbonden had, ervaart moeite en zorg: zijn problemen beginnen nu pas goed.

Vanuit de mentale (geestelijke) werelden is de fysieke wereld in al zijn aspecten zichtbaar; dus ook de mens, met alles wat zich in hem en om hem heen afspeelt. Oorzaak en gevolg zijn duidelijk verbonden en de problemen vragen er als het ware om opgelost te worden.

Nu zijn er altijd twee wegen om een probleem te benaderen: de positieve weg en de negatieve weg. Zowel vanuit de positieve mentale wereld als vanuit de negatieve mentale wereld zijn er geesten die zich bezig houden met de mensen die in de fysieke wereld leven. Het spreekt vanzelf, dat wie zich met het negatieve verbonden heeft, meer open staat voor de impulsen vanuit de negatieve mentale wereld dan voor die vanuit de positieve geestelijke wereld. Zo staan mensen die zich met het positieve verbonden hebben meer open voor de impulsen vanuit de positieve mentale wereld.

De positieve en de negatieve mentale wereld zitten elkaar niet dwars; zij kunnen elkaar niet waarnemen, doordat zij zich in een andere dimensie bevinden. Zij kunnen elk wel de gehele fysieke wereld waarnemen, doordat

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

daar positiviteit en negativiteit met elkaar vermengd zijn - al valt hun wel datgene het meeste op wat met hen het meest verwant is en worden zij daardoor het meest aangetrokken.

De hulp van de mentale wereld bestaat uitsluitend uit het versterken van wat er al is. Wie negatief denkt, wordt in zijn negativiteit versterkt; wie positief denkt, wordt in zijn positiviteit versterkt.

Religie, godsdienst en mystiek

Religie is de innerlijke verbinding van de mens met het Geheel. Godsdienst is de vorm die men geeft aan het uiten van die verbinding. Mystiek is een combinatie van de gevolgtrekkingen uit de studie over religie en godsdienst met hoogmoed. De hoogmoed zorgt ervoor dat men zichzelf als middelpunt gaat zien van kennis en inzicht en ernaar streeft om meer te weten te komen en meer te ervaren dan wie ook ter wereld.

De geest van de mens is verwant aan de geesten in de mentale wereld; het enige verschil is de dimensie waarin men zich bevindt. Vanuit de negatieve mentale wereld zijn degenen die zich met de fysieke wereld bezighouden voortdurend op zoek naar mensen met wie zij zich kunnen verbinden. Zodra zo'n verbinding mogelijk is, brengen ze die tot stand - of de mens dat nu op prijs stelt of niet. Wanneer degene met wie de verbinding mogelijk is, zich dan ook nog in een trance- of hypnosetoestand bevindt, kan een negatieve geest zelfs zijn lichaam binnengaan en zich manifesteren alsof hij die ander is. Een negatieve geest kan het lichaam dan allerlei vaardigheden laten verrichten, onafhankelijk van de talenten die er al waren.

Wanneer tijdens godsdienstige rituelen mensen in trance raken, kan het voorkomen dat zij daardoor als orakel gaan functioneren: de negatieve geest die zich van het lichaam bedient, kan ook in die toestand alle aspecten van de fysieke wereld waarnemen.

Hoewel godsdienst en mystiek negatief zijn - zij veroorzaken uitsluitend problemen - wil dat niet zeggen dat zij ook slecht zijn. Goed en slecht zijn begrippen die naast positief en negatief bestaan en in feite oordelen zijn van de mens. Wat goed en slecht genoemd wordt, is afhankelijk van het inzicht van de mens en daardoor net zo veranderlijk als de mens zelf. Positief en negatief zijn daarentegen stuwende krachten waarmee de mens zich kan verbinden (ook tijdelijk) en blijven steeds zichzelf: negativiteit leidt onvermijdelijk tot problemen en tast de mentale vrijheid van de mens aan, terwijl positiviteit leidt tot de oplossing van problemen en de mentale vrijheid van de mens bevordert.

Iedereen die het voorafgaande tot zich heeft laten doordringen, is nu in staat zelfstandig de volgende stellingen te doorzien:

Opvoeding is ego-istisch

Opleidingen zijn ego-istisch

Instituten zijn ego-istisch

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Regeringen zijn ego-istisch

De mens is ego-istisch

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

VRIJHEID

Ieder moment van iedere dag kan de mens kiezen uit minstens twee mogelijkheden om verder te gaan. Dit gegeven noemt men *vrijheid*. Wat men zich over het algemeen niet realiseert, is dat de mogelijkheden per individu sterk beperkt zijn door zijn (gebrek aan) inzicht. 'Wat niet weet, wat niet deert' is een spreekwoord waaruit moet blijken dat je sommige gegevens moet achterhouden om iemand pijn te besparen. Het is echter ook een spreekwoord waaruit blijkt dat onwetendheid de mens beperkt in zijn mogelijkheden. Wat je niet weet, kun je ook niet hanteren...

Vrijheid zoekt en kiest

De drang om zich vrij te weten is in iedere mens aanwezig, zolang hij zijn Inzicht nog niet voltooid heeft. De meeste mensen onderdrukken een groot gedeelte van die drang, doordat ze bang zijn voor wat ze zullen vinden, wanneer ze gaan zoeken. In hun jeugd is hun zo veel verboden, dat er angst is ontstaan voor het onbekende. Ook spelen de in het onderbewustzijn aanwezige herinneringen aan ervaringen uit vorige levens een rol: tallozen hebben ooit de vergissing in praktijk gebracht die onderzoek en experiment met elkaar verwart - en hebben met hun experimenten ellendige ervaringen veroorzaakt. Daardoor is er een onberedeneerde angst ontstaan voor situaties die onoverzichtelijk zijn.

Vrijheid is niet hetzelfde als kunnen kiezen

Iedere daad die de mens verricht, is een actie die een reactie tot gevolg heeft. Iedere daad is zelf ook een reactie - het hele bestaan is een aaneenschakeling van actie en reactie: van oorzaak en gevolg. Dat wil niet zeggen, dat de mens niet zou kunnen ingrijpen in zijn eigen leven of in dat van anderen. Als reactie op dat wat hij wil veranderen, kan hij een nieuwe keten van oorzaak en gevolg starten.

Iemand die ervan overtuigd is dat zijn levensloop en dat wat erna komt, vaststaat (gepredestineerd is), dat er 'ergens' beschreven staat hoe het zal verlopen, dat hij machteloos is in het gevecht tegen het noodlot en dat het zinloos en zondig is om je daar tegen te verzetten, zo iemand heeft weinig belangstelling voor de gevolgen van zijn daden. Zijn vrijheid berust op een drogredenering: in het grote geheel van leven en dood zegt hij 'God wil het', terwijl hij in het leven van alledag zegt vrij te zijn in zijn doen en laten. Maakt hij een fout, dan 'heeft het zo moeten zijn' en doet hij iets goed, dan heeft God hem gestuurd. Hoewel de tegenstrijdigheid van 'vrijheid in gebondenheid' hem het leven bepaald niet gemakkelijk maakt, zorgt diezelfde tegenstrijdigheid ervoor, dat hijzelf nooit verantwoordelijk is voor wat hij veroorzaakt. Binnen de gehoorzaamheid aan de geboden van zijn godsdienst kan hij de vreselijkste dingen veroorzaken, zonder dat hij zoekt naar het verband van de gevolgen met de oorzaken. De angst om het recht op een goede plaats in het hiernamaals te verspelen belet hem zelfstandig te denken. Hij reageert blindelings en vraagt zich af en toe af waarom hem dit nu allemaal overkomt, zonder werkelijk naar een antwoord te durven zoeken.

Ook hij kan leren van zijn daden. Zijn ervaringen leiden ertoe dat hij, ouder geworden, andere beslissingen neemt dan toen hij jong was. Hij ontwikkelt dan een vorm van wijsheid die voortkomt uit zijn ervaringen. Door voortdurend naar zijn levenservaring te kijken en die te vergelijken met die van anderen, kan hij conclusies trekken die hij van belang acht voor de vorming van anderen - en hij zal die anderen daar zo veel mogelijk van laten profiteren.

Het kan ook anders. Hij kan ook verstarren en een tiran worden voor

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

zijn omgeving, zonder te begrijpen hoe het komt dat hij niet op handen gedragen wordt...

Wie ervan overtuigd is dat er niets in zijn leven vaststaat en dat zijn vrijheid totaal is, is vaak geneigd zich totaal egocentrisch¹ op te stellen. Hij is doordrongen van de noodzaak om zijn bestaan zo goed mogelijk in te richten, volgt talloze cursussen om zichzelf te ontplooien en kan, wanneer hij tenminste niet tot rust komt, op den duur niets meer doen zonder de kwaliteit van de gevolgen van zijn daden te berekenen. Wanneer hij wijs geworden is (iedereen kan wijsheid ontwikkelen, ook de meest negatief levende persoon), kan hij anderen slechts leiden door ze op de gevolgen van hun daden te wijzen en cursussen voor zelfontplooiing te geven.

Wie het bestaan van vrijheid ontkent en wie de vrijheid als totaliteit van het bestaan ziet, is een gevangene van zijn beperking. Zowel de totale vrijheid als de totale onvrijheid zijn niet anders dan blinddoeken die het zicht op het leven belemmeren:

De mens is niet alleen

De wereld van zijn geest is ook de wereld van degenen die hem bijstaan; wie erop vertrouwt dat die hulp vanuit de geestelijke wereld de moeite waard is, kan het gegeven 'vrijheid' loslaten. Vrijheid bestaat namelijk wel degelijk, maar opent voornamelijk de weg naar negativiteit - naar problemen, dus.

Wie zijn vrijheid met fatalistisch denken afwijst, blokkeert iedere vorm van inzicht die hem vanuit de geestelijke wereld geboden wordt en beperkt zijn innerlijke ontwikkeling.

Wie zijn beperkingen met vrijheidszucht afwijst, blokkeert iedere vorm van inzicht die hem vanuit de geestelijke wereld geboden wordt en beperkt zijn innerlijke ontwikkeling.

Wie echter zijn behoefte aan vrijheid of zijn behoefte aan predestinatie loslaat, opent zijn geest voor de impulsen van inzicht, die hem vanuit de geestelijke wereld geboden worden. Zijn innerlijke groei is dan gegarandeerd, met of zonder cursussen en hij ontwikkelt inzicht in positief en negatief handelen.

Totale vrijheid = totale onvrijheid

De opvattingen van de mens van nu over vrijheid zijn ontstaan uit blindheid voor de gevolgen van de mogelijkheden waaruit gekozen zou kunnen worden. Beperkt door zijn angsten, zijn behoefte aan goedkeuring, zijn opvoeding, zijn egocentrisme en zijn luiheid, ziet hij zijn vrijheid als de mogelijkheid die keuze te maken die leidt tot onmiddellijke bevrediging van zijn behoeften. Vrijwel al zijn keuzes maakt hij ad hoc: zonder door te denken over wat hij daarmee zou kunnen veroorzaken. Daardoor heeft hij veel energie over voor wat hij zijn vrijheid noemt (of voor de vrijheid van anderen, wanneer hij zichzelf als strijder voor de rechten van de mens ziet) en hij maakt desnoods gebruik van geweld wanneer het erom gaat die vrijheid te verdedigen.

Wie werkelijk vrij is ziet alles in de juiste verhoudingen: hij kan

¹ Egocentrisch is niet hetzelfde als egoïstisch. Wie egocentrisch is, verricht al zijn daden terwille van zichzelf en kan zich nauwelijks verplaatsen in de gevoelens van een ander. Wie egoïstisch is, gaat desnoods willens en wetens tegen de belangen van zijn medemensen in.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

echt relativeren. Hij is 'verlicht', dat wil zeggen dat hij de weg naar het inzicht geheel heeft afgelegd. (De term 'verlichting' wordt vaak - verkeerd - begrepen als het *zichtbaar worden* van de weg.)

Wie werkelijk vrij is kan niet anders dan kiezen voor alles wat positiviteit veroorzaakt. Hij is dus beperkt in zijn keuze - en daardoor niet meer vrij. Hij is zelfs minder vrij dan wie kan kiezen tussen positief en negatief... in feite is hij totaal onvrij.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

OVER DE FILTERS

De kritiek die voortdurend op de mens uitgeoefend wordt, heeft hem het belang doen inzien van aangepast gedrag. Zulk gedrag bespaart hem heel wat onaangename ogenblikken en bezorgt hem een superieur gevoel ten opzichte van medemensen die zich minder dan hij aangepast hebben. Wanneer hij tolerant is, is hij bereid zich enigszins te verdiepen in de oorzaak van het onaangepast zijn en hij wil wel zo vriendelijk zijn met die oorzaken rekening te houden als dat zo uitkomt. Toch voelt hij zich het meest op zijn gemak in het gezelschap van mensen die zich hetzelfde gedrag aangemeten hebben als hijzelf.

Iedereen die zich aangepast heeft aan zijn (sub)cultuur, komt in moeilijkheden wanneer hij met andere (sub)culturen in aanraking komt.

Hoewel iedere mens drager is van Liefde - de geest van de mens bestaat uit vormgegeven Liefde in zijn zuiverste vorm - komt het zelden voor dat men de Liefde ook ervaart. De ziel van de mens is daarvoor een te sterke buffer geworden: alles wat de mens ervaart, wordt door hem via zijn ziel voorzien van allerlei filters, zodat de informatie die de geest bereikt, niet zo vaak zuiver is. Daarbij komt nog dat de geest zelf door zijn vergissingen in het verleden angstig is geworden en voor alle zekerheid terughoudend reageert, wanneer het erom gaat de Waarheid te herkennen.

Een paar gegevens:

De mens leeft in een fysiek lichaam en is voor zijn communicatie totaal afhankelijk van zijn zintuigen en zijn brein.

De ziel van de mens is het terrein waarop zijn gevoelens, gewoonten en herinneringen werkzaam zijn - de ziel is ook het gebied dat de signalen uit de wereld van de geest en uit de wereld van de materie met elkaar verbindt.

De geest van de mens is zijn wezenlijk zelf. Het doel van zijn bestaan is: door zijn ervaringen onderscheid te leren maken tussen positief en negatief en uiteindelijk - zelfstandig - volkomen positief te worden.

Uit angst voor fouten en pijn is de mens in zijn fysieke wereld filters gaan gebruiken en heeft zich zo voorzien van een flink aantal oogkleppen, waardoor de ziel verkleurde impulsen ontvangt.

Uit diezelfde angst heeft de geest besloten zo min mogelijk beslissingen te nemen, want zijn ervaring is dat in het nemen van beslissingen het gevaar om te struikelen het grootst is. Daardoor ontvangt de ziel vanuit de wereld van de geest nauwelijks nog impulsen.

De ziel is een zelfstandig evoluerend wezen, dat als verbinding tussen geest en lichaam van de mens een fase doormaakt, waarin zijn dienstbaarheid volkomen wordt. Voor die ontwikkeling is hij afhankelijk van de impulsen uit de geestelijke wereld en uit de wereld van de materie. Wanneer die impulsen niet deugen, kan hij niet anders dan ze toch verwerken, want zo is hij geschapen: hij is niet in staat te oordelen of te selecteren.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Wat dat betreft kun je veel over de ziel van de mens leren door naar dieren te kijken. Dieren hebben geen geest (een dier hoeft niet te leren oordelen), maar wel een ziel - zij zijn voor de ziel het laatste evolutiestadium voordat hij drager wordt van de menselijke geest.

Sommige dieren kunnen een bepaald gedrag aan- of afleren, ze kunnen gek worden in gevangenschap, ze kunnen van andere schepselen houden of er een afkeer van hebben. De ziel van een dier reageert zuiver op de impulsen van het dagelijks bestaan, want hij wordt niet beïnvloed door redeneringen.

De mens bevindt zich dus in een onmogelijke situatie: in zijn diepste wezen is hij zuiver, maar door zijn angsten heeft hij die zuiverheid verduisterd. Op alle terreinen van zijn bestaan heeft hij de gegevens aangepast aan zijn angst, zodat hij bijna niets meer zeker weet; hij is er zelfs van overtuigd dat niemand in dit aardse bestaan iets zeker kan weten.

Iedere mens doet in zijn leven de ervaring op, dat hij een medemens niet meer kan verafschuwen wanneer hij hem goed leert kennen. Mensen die bij de eerste ontmoeting zijn antipathie opwekken, blijken bij nadere kennismaking veel waardevoller te zijn dan hij voor mogelijk hield, zodat ook degenen die uiteindelijk niet tot zijn vriendenkring gaan behoren, op meer waardering kunnen rekenen naarmate hij ze beter kent.

Hieruit volgt dat de mens zich uitsluitend geliefd kan weten, wanneer er minstens één medemens is die hem werkelijk kent - of, en dat komt veel vaker voor, wanneer hij ervan overtuigd is dat er minstens één medemens is die hem werkelijk kent.

De mens is slechts in staat Liefde te schenken aan wie en wat hij kent.

De mens echter laat zich niet zomaar kennen! Hij is zich niet meer bewust van de noodzaak zich te doen leren kennen, doordat hij vanaf zijn geboorte is geconfronteerd met de werking van alle filters die de werkelijkheid een ander gezicht geven. Hij moet zich voortdurend afvragen: 'wat wordt hier eigenlijk mee bedoeld?' en kan nooit helemaal zeker zijn van de intenties van zijn medemensen.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

HET WEZEN VAN DE DAAD

In de daad van de mens ligt zijn potentiële scheppingskracht. Er zijn twee 'soorten' daden: daden die door de geest verricht worden en daden die door het lichaam verricht worden.

Niet in zijn gedachten, want zijn beheersing daarover is hij lang geleden kwijtgeraakt. Iedere daad echter draagt in zich de mogelijkheid het begin te zijn van een keten van oorzaak en gevolg, aan het eind waarvan iets nieuws ontstaan zal zijn: een nieuwe situatie, een nieuwe mogelijkheid of een nieuw schepsel. De gevoelens die bij de gevolgen van daden ervaren worden, zijn zelf geen oorzaak of gevolg ergens van, maar hun ontstaan is afhankelijk van degene die ze ervaart. Ook kunnen gevoelens onderdrukt worden, zonder dat daardoor de keten van oorzaak en gevolg veranderd wordt.

Wat is een daad?

Alles wat mogelijk bij een medemens iets veroorzaakt, is een daad. Iedere handeling, iedere gedachte, iedere ervaring en ieder woord kan een daad zijn. Gedachten, fantasieën of gevoelens zijn dat echter lang niet altijd, want die veroorzaken zelden iets bij een medemens.

Wie uit beleefdheid iemand een hand geeft, verricht geen daad; wie uit Liefde iemand een hand geeft, wel. Door zijn betrokkenheid bereikt hij de ander en veroorzaakt bij hem het besef van de aangereikte vriendschap.

Veel mensen kunnen niet (meer) werkelijk handelen. Hun omstandigheden hebben ertoe geleid dat ze zijn gaan acteren en in het uiterste geval weten ze zelfs van zichzelf niet meer wat ze nu werkelijk willen en hoe ze nu werkelijk zijn. Zij verwachten ook geen werkelijk handelen bij medemensen, maar gaan ervan uit dat iedereen acteert en accepteren dat. Daardoor zien ze geen verschil meer tussen dingen die werkelijk belangrijk zijn en dingen die er niet toe doen; over het algemeen zijn ze geneigd onbelangrijke zaken te verheffen tot grote daden - zoals het verheffen van een hobby (sport!) tot levensdoel - en vragen van wezenlijk belang, zoals 'waarom ben ik hier en hoe ben ik geworden zoals ik ben?' af te wijzen.

Vrijwel iedereen acteert van tijd tot tijd en zolang dit *bewust* gebeurt, is het positief. Alles wat de mens *bewust* doet is positief: werkelijk bewustzijn laat zich uitsluitend voeden door de scheppende krachten van het heel-al. *Bewust* handelen is echter iets heel anders dan *met opzet* handelen! Wie met opzet iets doet is zich over het algemeen totaal niet bewust van wat hij veroorzaakt, terwijl iemand die bewust handelt juist intens wakker is en weet waarom en waartoe hij iets doet en wat de gevolgen daarvan kunnen zijn.

Acteren - het is de pest van deze tijd, nu bewustzijn zo'n zeldzaam artikel is geworden. Het enige wat nog wel eens echt is in wat de mens uit is zijn woede... tot hij ook die leert beheersen en binnenhoudt. Dan heeft hij niets meer waarmee hij zichzelf kan zijn en wanneer zijn leven voorbij is, sterft hij onbemind en ongekend. Het verdriet van de nabestaanden is geen verdriet om zijn gemis, maar wordt veroorzaakt door de angst voor het onbekende: hoe moet ik nu verder? en de lege plaats wordt zo snel mogelijk met een vervanger gevuld.

Het wezen van de daad is bewustzijn. Alleen die daden die vanuit het bewustzijn verricht worden, kunnen positieve gevolgen veroorzaken. Dat dit niet altijd zo is, komt doordat de meeste mensen zo in hun rol gevangen zitten dat zij niet eens merken dat er iets nieuws geboden wordt - en al helemaal niet dat het de moeite waard is er over na te denken. Wij zetten liever de t.v. aan om aan de broodnodige spanning te komen, of wij zoeken gevaar, zodat we het gevoel krijgen dat we 'echt leven'...

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Iedere handeling kan een daad zijn. Wie bewust handelt, weet wanneer zijn handeling ook een daad is. Hij heeft bij zichzelf overlegd welke handelingen nodig zijn om de gewenste gevolgen te veroorzaken en hij let goed op of het gewenste resultaat ook bereikt wordt. Ook een halfbewuste of onbewuste handeling kan een daad zijn. Hoewel lang niet iedere half- of onbewuste daad gevolgen heeft, is dat wel degelijk mogelijk. Iedereen die wel eens over een gedachteloos weggegooide bananeschil is uitgegleden, zal dat beamen.

Ieder woord kan een daad zijn. Een fantasie is zelden een daad, ook al veroorzaakt zij bij degene die fantaseert misschien allerlei gevoelens. Pas wanneer fantasieën iemands handelingen beïnvloeden, krijgen ze het karakter van daden: ze zijn de oorzaak geworden van veranderingen. Ook wie zijn fantasieën onder woorden brengt door ze te vertellen of op te schrijven, verricht een daad, want nu kunnen er anderen bij betrokken raken en onder invloed van het gehoorde of gelezene anders handelen dan ze 'vanzelf' gedaan zouden hebben.

Een gedachte is alleen dan een daad, wanneer het inzicht van de denker erdoor vergroot wordt. Veranderend inzicht heeft een intense invloed op de daden van degenen die het inzicht verworven hebben, zodat ook de gevolgen van die daden veranderen.

Iedere ervaring kan een daad zijn. Niet alles wat een mens beleeft, actief of passief, is een ervaring in de betekenis van 'daad'. Alleen wanneer door de ervaring het inzicht in de mens vergroot wordt, is die ervaring ook een daad.